

ene Side staar det Princip, at sultne Børn skulle bispises. Man skal ikke spørge om Forældrenes Pligt, for Proletarforældre have det som alle andre Mennesker, at de kunne blive syge, de kunne dø, de kunne blive arbejdsløse, de kunne i det hele taget blive ude af Stand til at mætte deres Børn. Man skal ikke sige: Det maa blive Forældrenes Sag, vi vaske vore Hænder —, thi Forældrene ere i Masser af Tilfælde ude af Stand til at mætte deres Børn. Vi have her en Beretning fra Rinsesse Thyra, som siger, at syge Mødre med smaa Børn afvises af Hjelpeforeningerne. Der er altsaa Mængder af Forældre, der ikke kunne mætte deres Børn. Og naar man saa holder paa det Princip, at der skal siges Nej fra Statskassens Side overfor disse Børn, saa er det kun et Princip, og imod det stille vi vort Princip, som er, at ingen maa sulte i dette Land, at dette Land er rigt nok til at mætte alle, og at navnlig ingen Børn maa sulte.

Da denne Rigsdag blev aabnet, talte Præsten i Marmorkirken for de Herrer Rigsdagsmænd, og han anbefalede dem at vedtage Love, som ikke alene kunde underskrives af Rigsdagen og af Kongen, men som ogsaa kunde underskrives af Jesus. Der er ingen Tvivl om, at der i denne Sal og i denne Bygning vedtages ikke saa faa Love, som Jesus ikke kunde underskrive. Men denne Lov kunde Jesus underskrive, den kan Jesus underskrive, fordi den er ganske efter hans Aand.

Jeg vil da bede Dem vise dette Lovforslag Velvillie. Jeg vil bede den højtærede Kultusminister om at støtte dette lille Lovforslag. Det skal saa sikkert blive til hans Ære, om han gør det. Det er beskedent; vi have nøjedes med saa lidt som muligt, og vi haabe, at De maa komme os i Møde med Velvillie og fremme det, vi her bede Dem om.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Folketingsmanden for Ribe Amts 4de Valgkreds har Ordet.

L. Rasmussen: Jeg frafalder Ordet.

Ivar Berendsen: Det var mig en stor Skuffelse — og af flere Grunde — at dette lille private Lovforslag, der Aar for Aar kommer igen, og som vi Aar for Aar høre i Princippet mødes med Velvillie fra alle Sider, ikke naaede til anden Behandling i forrige Samling. Det var mig en stor Skuffelse af flere Grunde, siger jeg. For det første, fordi det Udgangspunkt,

jeg i Fjor paa det radikale Venstres Vegne havde taget, af det ærede Medlem fra Bække (L. Rasmussen) blev anerkendt for at være et godt Forhandlingsgrundlag og i Overensstemmelse med Folketingets Traditioner, og det ærede Medlem fra Bække blev Formand i det Udvalg, der blev nedsat. Det Udgangspunkt, jeg paa mit Partis Vegne havde taget, var følgende: „Vi gaa i Princippet tilbage til, hvad Folketinget vedtog ved tredje Behandling den 25. November 1899, at Bespisning af Skolebørn ganske vist er en Pligt, men en Pligt for Kommunerne, og at Statskassen ikke dertil giver noget Bidrag, at vi altsaa kun paalægge Kommunerne at sørge for, at ingen Skolebørn sulte. Det radikale Venstre, som i og for sig ikke kan indrømme, at dette er en Skolesag, men som finder, at det er en Børnesag, det vil sige en Samfundssag, frafalder sin Betænkelighed med Hensyn til den Indskrænkning, at Loven kun angaar Skolebørn. Det ærede Medlem fra Bække mente ogsaa i Fjor, ligesom han tidligere har udtalt, at det ikke er en egentlig Skolesag, men en Børnesag. — Det radikale Venstre erklærer endelig, at det gælder om at faa denne Bespisningssag filtret ud igen af den Forbindelse med den private Velgørenhed, som den er bleven filtret ind i.“ Det var det Udgangspunkt, som det ærede Medlem fra Bække, der blev Formand for Udvalget i Fjor, erklærede var et brugeligt Forhandlingsgrundlag, der ikke fjernede sig fra Folketingets Traditioner. Det var min første Grund til Skuffelse over, at vi ikke en Gang naaede til anden Behandling.

Min anden Grund til Skuffelse var, at den Gang Folketinget i Aaret 1902 forlod dette Grundlag ved at vedtage den uheldige Lov — den Lov, som nu fra alle Sider erkendes at være uheldig —, hvorved Kommunernes Forpligtelse til at bispise sultne Børn blev filtret ind i Spørgsmaalet om den private Velgørenhed, gjorde Folketinget det udelukkende, fordi det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som den Gang var Kultusminister, erklærede, at han var tvungen til det af Landstinget. Det ærede Medlem fra Ringkøbing erklærede udtrykkelig, at han meget nødig forlod det Grundlag, som Folketinget havde stillet sig paa i 1899, men at det ikke var muligt overhovedet at faa en saadan Lov igennem uden at forlade Grundlaget og sætte Bespisningen i Forbindelse med den private Velgørenhed. Se, den Gang vi i 1899 havde lagt Folketingets principielle Grundlag, da var det